

Ukryta historia wersetu czterdziestego — liczba dwadzieścia cztery

Ezechiel Numer Pięć

Jeff Pippenger

2026-08-10

We fragmencie z Testimonies, tom piąty, który rozważamy już od kilku artykułów, zostaliśmy poinformowani o wizji świątyni danej Ezechielowi, Izajaszowi i Janowi:

„Te nauki są dla naszego pożytku. Potrzebujemy oprzeć naszą wiarę na Bogu, gdyż tuż przed nami jest czas, który wystawi dusze ludzkie na próbę. Chrystus, na Górze Oliwnej, przedstawił straszliwe sądy, które miały poprzedzić Jego powtórne przyjście: «Usłyszycie o wojnach i wieściach wojennych». «Powstanie bowiem naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu; i będą głody, zarazy i trzęsienia ziemi miejscami. A wszystko to jest początkiem boleści». Chociaż proroctwa te częściowo wypełniły się przy zburzeniu Jerozolimy, mają one bardziej bezpośrednie zastosowanie do dni ostatecznych.”

Dziewiąty dzień miesiąca Aw

Tisza be-Aw, co po hebrajsku oznacza „dziewiąty dzień miesiąca Aw”, jest żydowskim dniem upamiętniającym zburzenie zarówno Pierwszej Świątyni przez Babilończyków w 586 r. p.n.e., jak i Drugiej Świątyni przez Tytusa w roku 70. Oba zburzenia nastąpiły tego samego dnia kalendarzowego — dziewiątego dnia hebrajskiego miesiąca Aw (co zwykle przypada w lipcu lub sierpniu według kalendarza gregoriańskiego). Gdy Siostra White wiąże zburzenie Jerozolimy z „czasem, który będzie doświadczał dusze ludzi” w dniach ostatecznych, wskazuje na dwa zburzenia, które oba ilustrują rychło nadchodzące prawo niedzielne.

Werset szesnasty jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawia to prawo niedzielne i odpowiada wersetowi czterdziestemu pierwszemu. W Księdze Ezechiela zniszczenie Jerozolimy zostało użyte do zilustrowania oddzielenia mądrych i głupich panien w czasie prawa niedzielnego. Ezechiel był jeńcem w Babilonie, gdy w sposób cudowny został przeniesiony do Jerozolimy, aby oglądać właśnie to oddzielenie w rozdziałach od ósmego do jedenastego.

I stało się w szóstym roku, w szóstym miesiącu, piątego dnia miesiąca, gdy siedziałem w moim domu, a starsi Judy siedzieli przede mną, że spoczęła tam na mnie ręka Pana Boga. I spojrzałem, a oto postać podobna do ognia: od wyglądu jego bioder w dół — ogień; a od jego bioder w górę — jakby blask, jak barwa bursztynu. I wyciągnął coś na kształt ręki, i uchwycił mnie za kosmyk włosów mojej głowy; a duch uniósł mnie między ziemię a niebo i przeniósł mnie w widzeniach Bożych do Jeruzalemu, do wejścia bramy wewnętrznej zwróconej ku północy, gdzie znajdowało się miejsce bałwana zazdrości, który pobudza do zazdrości. Ezechiel 8:1–3.

Cztery rozdziały od ósmego do jedenastego stanowią opis oddzielenia, a Siostra White, komentując dziewiąty rozdział Księgi Ezechiela, wskazuje nie tylko na to, że było to to samo pieczętowanie co w siódmym rozdziale Apokalipsy, lecz także na to, że Jerozolima przedstawia w dniach ostatecznych laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego.

„Ci, którzy nie odczuwają zasmucenia z powodu własnego duchowego upadku ani nie opłakują grzechów innych, pozostaną bez pieczęci Bożej. Pan wydaje rozkaz swoim posłańcom, mężom mającym w rękach narzędzia zagłady: «Idźcie za nim przez miasto i zabijajcie: niech wasze oko nie oszczędza ani nie miejcie litości; wytraćcie doszczętnie starych i młodych, zarówno panny, jak i małe dzieci, i kobiety; lecz nie zbliżajcie się do nikogo, na kim jest znak; i zacznijcie od Mojej świątyni. Wówczas zaczęli od starców, którzy byli przed domem.»

„Tutaj widzimy, że Kościół — świątynia Pańska — jako pierwszy odczuł cios gniewu Bożego. Starcy, ci, którym Bóg dał wielkie światło i którzy stali jako strażnicy duchowych interesów ludu, zawiedli powierzone im zaufanie. Przyjęli stanowisko, że nie musimy oczekiwać cudów ani wyraźnego objawienia mocy Bożej, jak w dawniejszych dniach. Czasy się zmieniły. Słowa te umacniają ich niewiarę i mówią oni: Pan nie uczyni dobra ani nie uczyni zła. Jest zbyt miłosierny, by nawiedzić swój lud sądem. Tak więc „Pokój i bezpieczeństwo” jest wołaniem mężów, którzy już nigdy więcej nie podniosą swego głosu jak trąby, aby ukazać ludowi Bożemu jego przestępstwa, a domowi Jakuba jego grzechy. Te nieme psy, które nie chciały czekać, to ci, którzy odczuwają sprawiedliwą pomstę obrażonego Boga. Mężczyźni, panny i małe dzieci giną razem.”

„Ohydy, z powodu których wierni wzdykali i wołali, były wszystkim, co mogły dostrzec śmiertelne oczy, lecz daleko najgorsze grzechy, te, które wzbudzały zazdrość czystego i świętego Boga, pozostawały nieujawnione. Wielki Badacz serc zna każdy grzech popełniony w skrytości przez sprawców nieprawości. Ludzie ci zaczynają czuć się bezpieczni w swych zwiedzeniach i z powodu Jego wielkiej cierpliwości mówią, że Pan nie widzi, a potem postępują tak, jak gdyby opuścił ziemię. Lecz On wykryje ich obłudę i odsłoni przed innymi te grzechy, które tak starannie usiłowali ukryć.”

„Żadna wyższość rangi, godności ani mądrości tego świata, żadne stanowisko w świętym urzędzie, nie uchroni ludzi od poświęcenia zasad, gdy zostaną pozostawieni własnym zwodniczym sercom. Ci, którzy byli uważani za godnych i sprawiedliwych, okazują się hersztami odstępstwa oraz przykładami obojętności i nadużywania Bożych miłosierdzi. Ich niegodziwego postępowania nie będzie już dłużej tolerował, a w swoim gniewie postępuje z nimi bez miłosierdzia.”

„Pan z niechęcią cofa swoją obecność od tych, którzy zostali obdarzeni wielką światłością i którzy odczuli moc słowa w służeniu innym. Niegdyś byli Jego wiernymi sługami, uprzywilejowanymi Jego obecnością i przewodnictwem; lecz odeszli od Niego i innych zwiedli na manowce, dlatego popadają pod Bożą niełaskę”. Testimonies, tom 5, 211, 212.

Cała księga Ezechiela osadzona jest w kontekście zburzenia Jerozolimy. W świadectwie Ezechiela szczególnie zaznaczone jest obłężenie Nabuchodonozora, które trwało półtora roku, lecz „bardziej

bezpośrednie zastosowanie” ostrzeżenia Jezusa z dwudziestego czwartego rozdziału Ewangelii Mateusza odnosi się do dni ostatecznych. U Ezechiela ta linia prawdy znajduje się w rozdziale dwudziestym czwartym.

15 stycznia 588 r. p.n.e.

I stało się znowu w dziewiątym roku, w dziesiątym miesiącu, dziesiątego dnia miesiąca, że doszło mnie słowo Pana, mówiące: Synu człowieczy, zapisz sobie nazwę tego dnia, właśnie tego samego dnia: król babiloński wystąpił przeciwko Jeruzalem tego samego dnia. Ezechiel 24,1.2.

W tej dacie, która jest również potwierdzona przez inne świadectwa biblijne, rozpoczęło się oblężenie trwające osiemnaście miesięcy. Słowo Pana, które doszło do Ezechiela w owym dniu, składało się z przypowieści o krwawym mieście, ukazanej przez obraz wrzącego kotła, po którym następuje wielki ogień. Przypowieść ta wyraźnie przedstawia sąd nad Jerozolimą, a w tym samym rozdziale następuje po niej opis śmierci żony Ezechiela wskutek ciosu, jako znak, że rozpoczęło się oblężenie, które miało ostatecznie zniszczyć świątynię.

I doszło mnie słowo Pana, mówiące: Synu człowieczy, oto Ja zabieram ci jednym ciosem rozkosz twoich oczu; lecz nie będziesz się smucił ani płakał, i łzy twoje nie popłyną. Wzdychaj po cichu, nie czynź żałoby po umarłych; zawiąż swój zawój na głowie i włóż obuwie na nogi, nie zasłaniaj warg i nie jedz chleba od ludzi. I mówiłem do ludu rano; a wieczorem umarła moja żona; i nazajutrz rano uczyniłem tak, jak mi rozkazano. Ezechiel 24:15–18.

Wtedy ludzie wokół Ezechiela zapytali o znaczenie tej przypowieści oraz o śmierć jego żony.

I lud rzekł do mnie: Czyż nie oznajmisz nam, co te rzeczy znaczą dla nas, że tak czynisz? Wtedy im odpowiedziałem: Doszło mnie słowo Pana, mówiące: Mów do domu Izraela: Tak mówi Pan Bóg: Oto zbeczęście moją świątynię, chlube waszej potęgi, rozkosz waszych oczu i to, nad czym lituje się wasza dusza; a wasi synowie i wasze córki, których pozostawiliście, padną od miecza. Ezechiel 24:19–21.

W tym fragmencie zarówno żona Ezechiela, jak i świątynia zostają określone mianem „rozkoszy twoich oczu”. Historycy biblijni stwierdzają, że oblężenie trwało osiemnaście miesięcy, podczas gdy oblężenia Cestiusza i Tytusa trwały cztery lata, od roku 66 do roku 70. Ścisłe obliczenie czasu od pierwszego oblężenia przez Cestiusza aż do zburzenia daje trzy i pół roku, lecz przy zastosowaniu „rachuby włączającej”, która jest najczęściej stosowaną metodą obliczania w Biblii, są to cztery lata. Świadomość, że oba sposoby rachuby są prawidłowe, pozwala nam dostrzec zarówno trzy i pół roku od Cestiusza do Tytusa, jak i cztery lata.

Mamy dwóch świadków prawa niedzielnego w dwóch zburzeniach Jerozolimy, a szczegóły obu tych historii należy zastosować do wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego — kiedy Laodycea zostaje wypłuta z ust Pana. Początek oblężenia przez Nabuchodonozora jest naznaczony śmiercią żony Ezechiela. W chwili jej śmierci Ezechielowi nakazano, aby nie okazywał otwarcie żałoby, gdyż był znakiem Żydów uprowadzanych do niewoli.

Początek czteroletniego okresu od 66 do 70 roku wyznacza znak ohydy spustoszenia, który był dla chrześcijan w Jerozolimie znakiem do ucieczki.

Gdy więc ujrzycie ohydę spustoszenia, o której mówił prorok Daniel, stojącą na miejscu świętym, (kto czyta, niech rozumie:) wtedy ci, którzy są w Judei, niech uciekają w góry.
Mateusza 24:15,16.

Dwa oblężenia, które wyraźnie ze sobą współbrzmiały, a oba te oblężenia zawierają „znak” na początku oblężenia. Gdy Ezechiel wyjaśnił, co oznaczała śmierć jego żony i brak żałoby z jego strony, wyjaśnił to, a następnie zapisał:

Tak Ezechiel jest wam znakiem: według wszystkiego, co uczynił, tak wy uczynicie; a gdy to nastąpi, poznacie, że Ja jestem Panem Bogiem. Ezechiel 24:24.

Znak śmierci żony Ezechiela stanowił utożsamienie z rychło nadchodzącym zburzeniem Jerozolimy i świątyni oraz z następującą po nim niewolą babilońską. Znak obrzydliwości spustoszenia, o której mówił Daniel, był ostrzeżeniem, by ująć przed zagładą, lecz oba oblężenia mają znak na początku.

Nastąpi prorocze oblężenie przed rychło nadchodzącym prawem niedzielnym, a śmierć żony Ezechiela jest symbolem tego, że laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego został całkowicie pominięty; podczas gdy Ezechiel jest symbolem stu czterdziestu czterech tysięcy oraz symbolem sztandaru, który zostaje podniesiony na początku oblężenia. Ezechiel jest sztandarem stu czterdziestu czterech tysięcy na początku oblężenia Babilonu, a znakiem ohydy spustoszenia na początku jest „znak” Rzymu. Jeden znak odnosi się do wewnętrznego ostrzeżenia, a drugi do zewnętrznego ostrzeżenia. Z pewnością było ostrzeżenie dla chrześcijan w roku 66, lecz znakiem ostrzegawczym był Rzym. Znakiem przy zniszczeniu Babilonu była żona Ezechiela. Rzym jest klasą tych, którzy otrzymują znamię bestii, a Ezechiel znakiem tych, którzy otrzymują pieczęć Boga.

Dwa Końcowe Okresy

Pierwsze oblężenie trwało osiemnaście miesięcy, a drugie oblężenie trwało cztery lata. Oba oblężenia znajdują swoje „bardziej bezpośrednie” wypełnienie w dniach ostatecznych i oba są bezpośrednio związane z prorocstwem o trzystu dziewięćdziesięciu jeden latach i piętnastu dniach, zapisanym w Objawieniu 9,15.

Początek pięciu miesięcy z dziewiątego rozdziału Apokalipsy, wiersza dziesiątego, obejmował historię wyznaczającą okres trzydziestu ośmiu lat, który kulminuje w czteroletnim oblężeniu, związanym z liczbą trzydzieści osiem, i wskazał na powstanie islamu. To czteroletnie oblężenie znajduje swój odpowiednik w historii, która rozpoczęła się, gdy (pięć miesięcy), to jest sto pięćdziesiąt lat, dobiegło końca, a zaczęło się trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni. Rozpoczęło się to 27 lipca 1449 roku, a cztery lata później islam przypuścił pięćdziesięciopięciodniowe oblężenie Konstantynopola, które zakończyło się 29 maja 1453 roku.

Gdy prorocstwo czasu, które rozpoczęło się 27 lipca 1449 roku, dobiegło końca 11 sierpnia 1844 roku, cztery lata ruchu pierwszego i drugiego anioła od 1840 do 1844 roku zharmonizowały się z czteroletnim oblężeniem od 1333 do 1337 roku, a także z czteroletnim okresem od 1449 do 1453 roku. Ci trzej świadkowie, którzy wszyscy stanowią bezpośrednią część tej samej linii proroczej, przedstawiają symboliczny czteroletni okres, w którym ruch pierwszego i drugiego anioła z lat 1840–1844 zostaje powtórzony w historii ruchu trzeciego anioła. Ci trzej świadkowie stanowią typ czteroletniego oblężenia w historii stu czterdziestu czterech tysięcy. Ten czteroletni okres jest również zilustrowany przez oblężenia Jerozolimy w latach 66 i 70.

Początek czteroletniego oblężenia przez Cestiusza w 66 roku, a następnie jego zakończenie przez Tytusa w 70 roku, tworzą symbol alfa i symbol omega dla okresu czterech lat. Ten sam okres jest również przedstawiony jako trzy i pół roku, co z kolei odpowiada trzem i pół proroczym latom, podczas których papieski Rzym deptał świątynię.

Lecz dziedziniec, który jest na zewnątrz świątyni, pomin i nie mierz go, gdyż został dany poganom; i będą deptać święte miasto przez czterdzieści i dwa miesiące. I dam moc moim dwóm świadkom, a będą prorokować tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, odziani w wory pokutne. Objawienie 11:2, 3.

I polegną od ostrza miecza i zostaną uprowadzeni w niewolę do wszystkich narodów; a Jerozalem będzie deptane przez pogan, aż dopełnią się czasy pogan. Łuk. 21:24.

Należy koniecznie zauważyć, że stosuję zarówno rachubę „włączną”, jak i „wyłączną” do okresu przedstawionego przez symbol alfa Cestiusza aż do symbolu omega Tytusa. Wskazuje to, że w jednej historii przedstawione są dwa zastosowania czasu. Zajmowaliśmy się już tą biblijną zasadą, gdy rozważaliśmy (wiele artykułów temu) czas pomiędzy wizytą Jezusa w Cezarei Filipowej (Panium) a Jego udaniem się na Górę Przemienienia. Dwaj autorzy biblijni podają sześć dni, a jeden osiem dni.

A po sześciu dniach Jezus bierze z sobą Piotra, Jakuba i Jana, brata jego, i prowadzi ich osobno na wysoką górę. Mateusz 17:1.

A po sześciu dniach Jezus bierze z sobą Piotra, Jakuba i Jana, i prowadzi ich samych osobno na wysoką górę; i został przemieniony przed nimi. Marka 9:2.

A stało się mniej więcej w osiem dni po tych słowach, że wziął z sobą Piotra i Jana, i Jakuba, i wstąpił na górę, aby się modlić. Łukasza 9:28.

Zburzenie Jerozolimy ma „bardziej bezpośrednie” zastosowanie do dni ostatecznych, a to zburzenie stanowią dwaj świadkowie przedstawieni przez Babilon i Rzym. Owi dwaj świadkowie pozostają ze sobą w zgodzie, lecz dostarczają odmiennych i istotnych cech proroczych, aby uwydatnić prawdę. Oblężenie przez Rzym (66–70) trwało cztery lata, co również przedstawia trzy i pół roku. Owe trzy i pół roku wiąże się z podeptaniem świątyni i zastępu, dokonany zarówno przez pogaństwo, jak i papieństwo. Podeptanie przez papieństwo trwało trzy i pół symbolicznego roku, jak to zostało zobrazowane przez literalne trzy i pół roku w oblężeniu przez Rzym.

To czteroletnie oblężenie łączy się również z czteroletnimi okresami związanymi z linią proroczą, która wskazuje na wywyższenie islamu, a następnie wywyższenie ruchu zarówno pierwszego i drugiego, jak i potem trzeciego anioła. Okres od Cestiusza do Tytusa przecina się z kołem papieskiego Rzymu, a także z kołem islamu. Koło Rzymu oraz trzy i pół roku Cestiusza i Tytusa przecinają się z papieskim Rzymem i jego symbolicznymi trzema i pół roku, identyfikując tym samym dwa byty: pogański i papieski Rzym. Koło islamu jest połączone z tą samą historią rozumianą jako cztery lata, lecz podobnie jak w przypadku koła Rzymu w tej historii, islam jest powiązany z drugą mocą podległą kołu islamu — a jest nią adwentyzm. Okres trzech i pół roku reprezentuje Rzym w obu jego fazach, natomiast okres czterech lat reprezentuje islam i adwentyzm. Pogański i papieski Rzym nie mogą być proroczo rozdzielone, podobnie też islam i adwentyzm.

To proroczo wymaga, abyśmy, rozważając oblężenie Babilonu, dostrzegli w ilustracji osiemnastomiesięcznego oblężenia dwa ujęcia czasu. Dwa przedstawienia czasu w oblężeniu sprowadzonym przez Rzym proroczo wymagają dwóch przedstawień czasu w oblężeniu sprowadzonym przez Nabuchodonozora. Osiemnastomiesięczne oblężenie Nabuchodonozora może być również rozumiane jako symbol półtora roku. Osiemnaście miesięcy to półtora roku, a półtora można wyrazić jako 1,5 roku. Oblężenie Nabuchodonozora było zarazem osiemnastoma miesiącami i jednym przecinek pięć (1,5) roku.

Osiemnaście miesięcy odnosi się do mocy, która miała podeptać Jerozolimę, a 1,5 roku odnosi się do islamu. Prorocze koło rachuby czasu, które wskazuje osiemnaście miesięcy, identyfikuje Babilon, a inne prorocze koło rachuby czasu identyfikuje islam. Nie przedstawiliśmy jeszcze wyjaśnienia, w jaki sposób dochodzimy do zastosowania 1,5 roku w związku z islamem, lecz należy zauważyć, że dwie rachuby czasu w zniszczeniu dokonanym przez Rzym są powiązane z proroczym kołem Rzymu (zarówno pogańskiego, jak i papieskiego), a druga rachuba jest powiązana z proroczym kołem islamu. Te cechy występują zarówno w alfie, jak i w omedze zniszczeń Jerozolimy.

Czteroletnie oblężenie Jerozolimy przez Cestiusza i Tytusa przedstawia zakończenie proroczej linii, która rozpoczęła się trzydziestościoletnim okresem, zakończonym czteroletnim oblężeniem symbolizującym wywyższenie islamu, a końcowy czteroletni okres w tejże samej linii przedstawia wywyższenie sztandaru stu czterdziestu czterech tysięcy.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.